

κόρης, βεβυδισμένης εἰς τὴν ἐκπληκτικὴν ἀκρόασιν μυστηριωδῶν ψιθυρισμῶν, οὓς ἀναδίδει ὁ φλοῖστος τῶν ὑδάτων καὶ ἡ διὰ τῶν φύλλων πνέουσα αὔρα. Ὁ κόσμος τῶν παραδόξων ἀκουσμάτων καὶ τῶν τολμηρῶν ὀνειροπολημάτων ἀνοίγεται ἤδη πρὸ τῶν ἐκστατικῶν τῆς παρθένου ὀφθαλμῶν, συμπληροῦ δὲ τὸ ὁμοιάλγηδες θέαμα ἡ παρουσία τῆς σοβαρᾶς γλαυκῆς μετ' τὸ σκεπτικὸν βλέμμα τῆς, σύμβολον γοητευτικῶν ἐπαγγελιῶν. Ἀδῶαι, ὅσον καὶ ὠραῖαι τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας φαντασιοπληξίαι, ὧν ἡ ἀνάμνησις καθίστησι τόσον προσφιλεῖ τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίαν, ὅπου ἐνεπνεύσθημεν καὶ ἀπηλαύσαμεν τὴν χάριν τῶν!

— Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ διασήμου Γαβριὴλ Μᾶξ Ἑρρίκος ἐξέθεσε πρὸ τινος ἐν Βιέννῃ, ὅπου διαμῶνεν διδάσκει ἐν τῇ Μεγάλῃ τῶν Τεχνῶν Ἀκαδημίᾳ, χαριεστάτην ἐλαιογραφίαν, δι' ἧς ζωηρότατα παρέστησεν ἀφελῆ τῶν παιδίων συνήθειαν. Καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀνατολῖται ἐνθυμούμεθα, ὅτι πολὺ συχνὰ ἐγίναμεν μετ' ἄλλων παιδικῶν ὁμηλικῶν θύματα νοστιμωτάτης πλάνης, τῆς ὁποίας εἶνε πάντοτε μοχθηροὶ ἄγωγοι οἱ τηλεγραφικοὶ πάσσαλοι. Νεαρῶτατοι λοιπὸν συνωμόται καὶ ὠτακουσταὶ εἴχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι θ' ἀκούσουμε τὸν τηλεγραφο καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θ' ἀποστηθίσωμεν καὶ θὰ διαδώσωμεν ὅλας τὰς μυστικὰς διαταγὰς, ὅσας οἱ κ. Σαλισβουρή καὶ Σ* διαβιβάζουν εἰς κατὶ ναυάρχους κάποιων στόλων. Προσεκολλῶμεν τὰ ὠτία εἰς τὰς μαύρας ἐκεῖνας ράβδους, βομβοῦσας μόνον ὡς αἱ μέλισσαι καὶ οὐδὲν σαφὲς ἐκμυστηρευομένας, ἀνελαμβάνομεν λίθους καὶ μὲ πείσμα κατεφόρομεν δυνατοὺς κτύπους ἐπ' αὐτῶν, ἀσφαφέστερος τῶρα ἀναδιδουσὼν βόμβους. „Σῶπα! ν' ἀκούσουμε τώρα!“ Ἀλλὰ μάτην! Πολὺς καιρὸς πρέπει νὰ παρέλθῃ ἕως ὅτου μάθωσι τὰ ἀδῶα παιδία, ὅτι δὲν εἶνε ἴδιον καλῆς ἀνατροφῆς νὰ μανθάνωσιν εἰς τόσον μικρὰν ἡλικίαν ὑβρεῖς, οἷας ἐξέφερον ὁ εὐγενέστατος κύρ. Ρούμφορντ πρὸς τὸν κ. Δηλιγιάννην, τὰς ὁποίας καὶ διὰ τοῦτο ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας διαβιβάζει κρυπτογραφικῶς, ἐκ σεβασμοῦ βέβαια πρὸς τὴν δημοσίαν ἡδίκην.

— Ὡς ὅλη ἡ ρωμαϊκὴ φιλολογία εἶνε πιστὴ ἡγῶ τῆς ἑλληνικῆς καὶ ὁ κατ' οἶκον ἐπίσης τῶν Ρωμαίων βίος δὲν ἦν διάφορος τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ, οὕτως ὁμοιάζον καὶ αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις καὶ ἄλλα ἔθιμα τῆς Ρώμης πρὸς τὰ ἐν Ἑλλάδι. Τὴν διδασκαλικὴν τῶν προπατόρων μας ἀφέλειαν ἀπετύπωσαν μετ' ἀμειώτου χάριτος εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ οἱ Ρωμαῖοι, μίαν δὲ τῶν μεγαλοπρεπῶν σκηνῶν τοῦ παρ' ἀρχαίοις οἰκογενειακοῦ βίου παρίστανει ἡ γαμήλια τῆς Ρωμαίας θυσία. Τοὺς ἐφεστίους Θεοὺς ἀντικα-

θίστησι κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ Ἀφροδίτη, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὁποίας κατατίθουσιν ἡ νύμφη μετ' ἀνδῶν παιδικὰ ἀθύρματα. Προσέρχετο δὲ εἰς τὴν ἀναίμακτον αὐτὴν καὶ ὠραίαν θυσίαν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου, εὐχαριστοῦσα τῇ θεᾷ διὰ τὴν εὐρεσιν τόσον προσφιλοῦς συζύγου, ὅστις παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν ἴδιον οἶκον ἀπο τοῦ πατρικοῦ, ἐν ᾧ διῆγε τὸν ἄφροντιν καὶ μονότονον παρθενικὸν βίον καὶ πρὸ μικροῦ ἐτι κατέγιεν εἰς παιδικὰς ἐνασχολήσεις. Ὁ αὐλὸς ἠκολούθει τὰς εὐχὰς καὶ τὴν θυσίαν, ἀντήχει εἰς τὴν στοὰν ὁ ὑμῆναιος καὶ ἡ εὐλογία τῆς Κυπρίας ἐπλήρου τὸν οἶκον εὐδαιμονίας. Ταύτην τὴν εἰκόνα ἔγραψεν ὁ Fritz Schneider.

— Ἀλλ' αἱ ἀκατάπαυστοι τῆς γερμανικῆς Τέχνης πρόοδοι δὲν ἀντιπροσωπεύονται μόνον ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ Σχολῶν καὶ Ἀκαδημιῶν, εἰς τὴν ἐμψύχωσιν αὐτῶν συνεχίζει καὶ ὁ βασιλικὸς θεσμός, αἱ δὲ γερμανικαὶ αὐλαὶ ὑπῆρξαν ἀνεκὰθεν φυτώρια τῶν Μουσῶν. Ἀν τὸ στέμμα τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν κοσμοῦσιν οἱ ἀδάμαντες τόσων στρατιωτικῶν θριαμβῶν, ἡ σύζυγος τοῦ υἱοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Βικτωρίας πολλὰκις ἔλαβε τὴν δάφνην πρωτοτύπου καὶ ἐξόχου καλλιτέχνης. Τὰ ἀνθὶ τῆς εἰρήνης δρέπουσιν αἱ ἀβραὶ τῶν ἡγεμονίδων χεῖρες, καθ' ἣν ἐποχὴν αἱ τῶν ἀνδρῶν δράττωνται στιβαρῶς τῆς σπάθης. Μακάρια ἔθνη! — Προέστη δὲ πολλῶν καλλιτεχνικῶν σωματείων ἡ πριγκίπισσα αὕτη, νῦν δ' ἐπιτίμως, ἀλλὰ καὶ ἐνεργῶς προεδρεῖ πολλῶν Ἀκαδημιῶν, διότι τὴν βαρύτητα τοῦ τίτλου ὑποφέρει δι' ἀκαμάτου καὶ παραγωγικῆς ἐργασίας. Ἰδικὸν τῆς ἔργον εἶνε ἡ σήμερον ὀπισθεν παρατιθεμένη Ματαιότης, εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὁποίας κατεβλήθη μεγάλη γνώσις τῆς καλλιτεχνικῆς συμμετρίας — ὡς ἐκφράζονται αὐτοὶ ἐδῶ οἱ τεχνοκρίται — καὶ ποιητικωτάτη φαντασία εἰργάσθη. Εἶνε τὸ πρᾶγμα ὀλίγον ξένον ἂν ὄχι καὶ ἄγνωστον πρὸς ἡμᾶς, διότι ἡμεῖς δὲν κατεγίναμεν ὡς οἱ βόρειοι λαοὶ μὲ πολλὰ κομβολόγια καὶ μὲ ἐσταυρωμένους, μεγάλα βιβλία καὶ χονδρὰ ἔχομεν πολλοὺς αἰῶνας ν' ἀνοίξωμεν, τὴν δὲ κεφαλὴν τοῦ σκελετοῦ μόνον οἱ φοιτητὰς τῆς ἱατρικῆς λαμβάνουσιν ἐνίοτε ὑπ' ἔψιν εἰς τὰς μελέτας τῶν. Πράγματι, τὸ φθαρτὸν τῶν ἐπιγείων ἄλλως ἡμεῖς ἐκφράζομεν, καὶ πολλάκις ἐν τῇ δημοτικῇ ἡμῶν ποιήσει ἀρκεῖ ἡ στέρησις τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς πρὸς παράστασιν τοῦ μεγίστου τῶν θανόντων μειονεκτήματος. Ἀλλ' ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ποιητικοῦ ἡμῶν λαοῦ δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ λογίζεται ὡς ἀλάνθαστος κριτήριον καὶ ξένων ἀριστουργημάτων, τῶν ὁποίων ἡ γνώσις πρέπει νὰ πληθυνθῇ ἐπίσης μέχρι τῆς μορφώσεως νέας ἑλληνικῆς τέχνης.

ΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ ἐκτιμήσῃ τις τὰς προδήμας συμπαθείας τῶν ξένων ἐκ τῆς μισσηλικῆς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου συναυλίας, εὐκόλως ἤθελε πεισθῇ, ὅτι οἰκτρὰ ἀπὸ μέρους μας παρανόσεις ἀλλοτρίων συμπεφορόντων καὶ βλέψαντων παρέσυρε τοὺς ὁμογενεῖς εἰς ἀνέγερσιν εὐρυχώρου φιλελληνικοῦ Πανθέου, ὅπου ἀδρόοι εἰς ἡλάσαν πάσης ἀπο-

εἰρήνην ὕμνους, ἀλλ' εἶνε ἀπελπιστικὴ τῶ ὅντι ἡ ἀνάγνωσις ρυπαρῶν ἀρθριδίων ἐν πάσῃ γερμανικῇ ἐφημερίδι, ἂν τύχῃ μάλιστα τὸ φυλλάριον νὰ κηδεταὶ τῶν πτωχῶν συμφερόντων συντηρητικῶν μικρεμπορίσκων. Ἰπὸ στατιστικὴν ἀπλῶς ἔποψιν εἶνε σπάνιον φαινόμενον, ὅτι ἐν καὶ μόνον γερμανόφωνον φύλλον, ἡ σοβαρὰ Ἐφημερίς τῆς Δειψίας (ὅχι ἡ ἐγχώριος Ἡμερησία) ὁμιλεῖ ἐν ἐμβριθεστάτοις ἀρθροῖς τὴν εὐγενῆ τῶν Γάλλων γλώσσαν, συναγοροῦσα μετ' ἀκαταμαχῆτου λογικῆς καὶ ἀμεροληψίας ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ὑποθέσεως. Εὐτυχῶς οὔτε βοῦς ἐπὶ γλῶτταν τῶν Συντακτῶν αὐτῆς βέβηκεν, οὔτε ὀρεῖς ἑλληνικοῦ παρασήμου δύναται νὰ προσφθῇ εἰς πρόσωπα ἀνώτερα ἀγοραπωλησίας, οὔτε νύξιν διὰ τῶν γραμμῶν τούτων δίδεται πρὸς παροχὴν τοιούτων. Εὐγνώμων ἀπλῶς μνεῖα τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας τῶν ἐξέφυγε τὴν γραφίδα μου, καθ' ἣν ἐποχὴν πάντες ἔχομεν ἀνάγκην φρονίμου θάρρους.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔχουσιν οὕτως, ἀλλὰς δ' ἐνδιαφερούσας Σοὶ εἰδήσεις συνέλεξα τὰς ἐξῆς:

Ὅτι πολλὰ ψεύδη διαδίδονται καὶ πιστεύονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων εἶνε γνωστὸν, ἐπίσης δὲ γνωστὸν εἶνε, ὅτι πρωτίστη πηγὴ πάσης ψευδολογίας εἶνε ἡ σπερμολόγος ἐκείνη γραῖς, ἡ καλουμένη τύπος. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς λοιπὸν αὐτὸς τύπος διέδωκεν ἐπ' ἐσχάτων μίαν φήμην, ἡ ὁποία σήμερον ἀποδεικνύεται δερμῶν κεφαλῶν ὀφειρῆμα. Ἐλέγχθη, ὅτι κατὰ τὸν σερβοβουλγαρικὸν πόλεμον ἐσηματίσθη καὶ ἰουδαϊκὸν τι τάγμα, θαύματα ἐπιτελέσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς. Τώρα βεβαιούται, ὅτι τοιοῦτον τάγμα

χρώσεως καὶ κλήσεως εὐεργέται τοῦ ἑλληνισμοῦ. Καὶ ἴσως μὲν δύναται τις νὰ δικαιώσῃ καὶ ν' ὀνευχθῇ τὴν βλάστησιν γλῶσσαν τῶν φιλειργνηκῶν ὀργάνων, ὅντι ἀναλόγως συνήθως τιμήματος ἀνακρουόντων τοὺς πρὸς τὴν

ἐξ Ἰουδαίων οὐτε κἀν ὑπῆρξε, καὶ τοῦτο ἴσως ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν, ὅτι ἀπὸ τῆς ὑπὸ Τίτου ἀλώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ ὁ Ἰουδαῖος ἄσπιλος πλόνης μόνον δὴ ἦν, οὐχὶ δὲ καὶ γενναῖος μαχητής. Ἀλλὰ τίς ἄρα γε εἶνε ὁ πονηρὸς ἐφευρέτης τῆς ἱστορίας ταύτης;

Καὶ νομίζετε ὅτι ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ, καὶ ἰδίᾳ ἐν Γερμανίᾳ, ἐλευθερία; Τὸ ἐξῆς ἐπεισὶδιον ἀνάγνωτε πρῶτον καὶ ἔπειτα συγκρίνατε τὴν θέσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν ἐνταῦθα δημοσιογραφούντων. Ὁ ἀπὸ τοῦ Δεκεμβρίου ἐν Βερολίνῳ διατρίβων δόκιμος τῆς Δανίας συγγραφεὺς Ἑρμᾶννος Bang ἐξεδιώχθη ἐσχάτως ἐκ τῆς πόλεως ταύτης καὶ ἐκ Πρωσίας ὡς „ἀγλήρδης ξένος“. Ἡ ἀστυνομία εὗρεν αὐτὸν πρῶτα τινὰ ἐν τῇ κλίνῃ του ἀκόμῃ κατακείμενον καὶ ἀπήρτησε παρ' αὐτοῦ ἀμέσως νὰ ἐγερεθῇ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὸ Βερολίνον. Τῇ μεσολαβήσει ὁμοῦς τοῦ πρέσβειος τῆς Δανίας ἔλαβεν ἄδειαν νὰ παραμείνῃ 48 ὥρας ἀκόμῃ πρὸς τακτοποίησιν τῶν υποθέσεών του. Ὡς αἰτίαν τοῦ μέτρου τούτου λέγεται ὅτι ὁ ὑπουργὸς Πουττκάμερ ἐπέδειξεν εἰς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Δανίας ἄρθρον τι, δημοσιευθὲν ἐν τινὶ ἐφημερίδι τῆς Νορβηγίας, ἐν ᾧ ὁ Bang ἔγραψεν ἀνοικεῖους κρίσεις περὶ τῶν εἰκόνων τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Ὁ μὲν 26^{της} τὴν ἡλικίαν Bang εἶνε εἰς τῶν γονιμωτέρων καὶ εὐφροσυνωτέρων σκανδιναυῶν συγγραφέων, πολλὰ δὲ τῶν ἔργων αὐτοῦ μετεφράσθησαν καὶ εἰς ξένας γλώσσας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν γερμανικὴν.

Πόσον φροντίζουν οὖν τὰ ἄλλα κράτη περὶ τῆς ὑγιείας τῶν ὑπηκόων των καὶ πόσα ποσὰ δαπανῶνται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δυνάμεθα νὰ φαντασθώμεν λαμβάνοντες πρὸς τὸ παρὸν ὑπ' ὄψιν μόνον τὴν γείτονα καὶ φίλην τῆς Ἰταλίας χώραν, ἔνθα ὁ βασιλεὺς αὐτῆς Οὐμβέρτος ὑπέγραψεν ἐσχάτως νόμον, δι' οὗ ἐπιψηφίζονται ἑκατὸν ἑκατομμύρια φράγκων πρὸς βελτίωσιν τῶν ὑγειονομικῶν πραγμάτων τῆς Νεαπόλεως. Μετ' ὀλίγον δὲ ἀρχίζουν καὶ αἱ πρὸς ἀποκάθαρσιν τῆς πόλεως ἐργασίαι καὶ ἐλπίζεται μετὰ παρέλευσιν οὐ πολλοῦ χρόνου νὰ καταστή ἡ θελακτικὴ αὕτη τῆς Ἰταλίας νύμφη ἱκανή, εὐθαρσὴς ὡς ἀντιμετωπίζει εἰς τὸ μέλλον πάσης φοβερᾶς καὶ ἀνθρωποκτόνου ἐπιδημίας προσβολῇ.

Ἡ ἀνάπτυξις τῶν γεωγραφικῶν ἐταιριῶν ἔφθασε πλέον εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν εἰς τὸ κατακρῦφον αὐτῆς σημείον. Πασὼν δὲ πρώτη εἶνε ἡ ἐν Βερολίνῳ γεωγραφικὴ ἐταιρία, εἰς ἣν κατὰ τὸ παρελθὸν μόνον ἔτος 1885 ἐνεγράφησαν 127 νέα μέλη. Κατάλογός τις ἐκδοθεὶς ἀρτίως ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Βίχμαν περιέχει 94 ὑπαρχούσας γεωγραφικὰς ἐταιρίας, διανεμομένης εἰς 20 κράτη καὶ 85 πόλεις. Εἰς ταύτας δέον ἀκόμῃ νὰ προστεθῶσι καὶ

54 ὑποκαταστήματα τῶν ἐταιριῶν τούτων ἐν 50 πόλεσιν. Ἐμπορευογραφικαὶ ἐταιρίαι ὑπάρχουσιν ἐν συνόλῳ δέκα τὸν ἀριθμὸν. Ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν τοιούτων σωματείων ἡ Γαλλία κατέχει τὴν πρωτίστην θέσιν, ὡς ἀριθμοῦσα 28, εἴτα ἡ Γερμανία ἔχουσα 24 τοιαύτας ἐταιρίας. Κατόπιν ἔπονται ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Ἑλβετία ἐκάστη ἀνὰ 6 ἔχουσα, εἴτα ἡ Με-

γάλη Βρετανία 5, ἡ ῥωσικὴ Αὐτοκρατορία τέσσαρας, ἡ Βραζιλία τρεῖς, ἡ Αὐστρουγγαρία, αἱ Ἑνωμέναι Πολιτεῖαι, τὸ Βέλγιον, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Πορτογαλία, ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία ἀνὰ δύο καὶ τέλος ἡ Δανία, ἡ Σουηδία, ἡ Ἰαπωνία, ἡ Ῥουμανία, ἡ Αἴγυπτος καὶ τὸ Μεξικὸν ἀνὰ μίαν γεωγραφικὴν ἐταιρίαν. Ὁ ὅλικός ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῶν 94 τούτων γεωγραφικῶν ἐταιριῶν συμποσοῦται εἰς 48,000, τὰ δὲ ἔσοδα αὐτῶν ἐτησίως εἰς 1,800,000 φράγκων ἐν συνόλῳ, εἰς ᾧ δέον ἀκόμῃ νὰ προστεθῶσιν ἕως 600,000 φράγκων εἰς προσθέτους χορηγίας ἀπὸ μέρους τῶν οἰκείων κρατῶν. Ἐξ ὧν τούτων τῶν ἐταιριῶν πλουσιώταται εἶνε ἡ βασιλικὴ γεωγραφικὴ ἐταιρία τοῦ Λονδίνου, ἡ αὐτοκρατορικὴ τῆς Πετροπόλεως καὶ ἡ Ἀφρικανικὴ ἐταιρία τοῦ Βερολίνου.

Εἰς δημοτικοὺς φόρους ἕκαστον ἄτομον πληρώνει ἐν Παρισίοις 152 φράγκα, ἐν Φραγκφούρτῃ 102 φράγκ., ἐν Χριστιανίᾳ 78 φράγκ., ἐν Βιέννῃ 65 φράγκ., ἐν Βουδαπέστῃ 46 φράγκ., ἐν Βερολίνῳ 44 φράγκ., ἐν Πετροπόλει 19 φράγκ. Τὰ χρεὴ τῆς πόλεως τῶν Παρισίων διανεμόμενα κατὰ κεφαλὴν συμποσοῦνται δι' ἕκαστον τῶν κατοίκων εἰς 1005 φρ., τὰ τῆς Φλωρεντίας ἀνέρχονται δι' ἕκαστον ἄτομον εἰς 933, τὰ τῆς Φραγκφούρτης 287, τὰ τῆς Βιέννης εἰς 209 φράγκα. Μεταξὺ 200 καὶ 100 φράγκων κυμαίνονται τὰ εἰς ἕκαστον τῶν κατοίκων ἀναλογούντα χρεὴ τῶν πόλεων Βερολίνου, Μονάχου, Κοπεγχάγης, Στοκχόλμης, Λειψίας, Κολωνίας, Φερδέστης, Στουττγάρδης καὶ Χριστιανίας. Διὰ τὴν Πετρούπολιν τὰ χρεὴ περιορίζονται εἰς 11 μόνον φράγκα κατὰ κεφαλὴν, καὶ τὰ τῆς Βαρσοβίας μάλιστα μόνον εἰς 7 φράγκα περίπου.

Καθ' ἣν ὁμοῦς ἐποχὴν πλέον ἐνδιαφέρον ἀναπτύσσεται παρ' ἡμῶν διὰ τοὺς συρμούς τῶν τορπιλλοβόλων ἢ τῶν ἐνδυμασιῶν, δὲν μοι ἐπιτρέπεται βεβαίως ἢ περὶ τούτων πολυπραγμοσύνη, ἀρκούσης ἄλλως τε τῆς ἐνταῦθα σιωπηλῆς ἐνὸς ὑποδείγματος παραθέσεως, μετ' ἧς διατελῶ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

